

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 16/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље Д.В. из Н.П., чији је пуномоћник Н.П., адвокат из Н.П., против туженог ПУ ТП Р. из Н.П., кога заступа пуномоћник И.Т., адвокат из Н.П., ради накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж1 924/09 од 08.09.2009.године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Новом Пазару Гж1 924/09 од 08.09.2009.године и предмет уступа Апелационом суду у Крагујевцу на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новом Пазару П1 145/09 од 15. априла 2009. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и тужени обавезан да на име неисплаћених зарада, накнаде за прековремени рад, за рад у дане државних празника, за неискоришћени годишњи одмор и за неисплаћене путне трошкове за периоде означене у изреци пресуде плати означени износе. Другим ставом изреке тужени је обавезан да изврши уплату доприноса код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, док је ставом трећим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове овог поступка.

Пресудом Окружног суда у Новом Пазару Гж1 924/09 од 08.09.2009. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је тужбени захтев тужиље одбијен у целини.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију са предлогом да се она одбије као неоснована.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 832/10 од 16.02.2011. године, ревизија тужиле је одбијена као неоснована.

Одлуком Уставног суда Уж 2192/2011 од 13.07.2015. године, усвојена је уставна жалба овде тужиле Д.В. и утврђено је да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 832/10 од 16.02.2011. године, подносиатељки уставне жалбе повређено право на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије, поништена је наведена пресуда Врховног касационог суда и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж 924/09 од 08. септембра 2009. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506 став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11) и нашао да је ревизија тужље основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена у предузећу У. до 01.06.2002. године када су то предузеће и тужени закључили споразум о закупу локала и преузимању радника, између осталих и тужиле на одређено време док траје закуподавни однос. Дана 17.10.2006. године раскинут је овај споразум те се тужилца вратила у матично предузеће.

Утврђујући да се тужени није придржавао одредаба Закона о раду, уговора о продаји друштвеног капитала, одредаба Колективног уговора ДП У. у погледу права тужиле из радног односа и није исплатио тужилци разлику зараде, накнаду за прековремени рад, рад у дане државних празника, накнаду зараде на име неискоришћеног годишњег одмора, као и путне трошкове и доприносе, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле у целини као основан. На предлог тужиле одређено је вештачење преко вештака финансијске струке, који није могао дати свој налаз у погледу висине тражених исплата због неажурности књиговодства туженог који није поседовао доказе и потребне податке за израду тог налаза.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле применом правила о терету доказивања из члана 223. став 1. ЗПП, оцењујући да тужилца није предложила доказе на основу којих се може утврдити њено право на исплату неисплаћених зарада и накнаде зараде које су предмет тужбеног захтева.

Основано се ревизијом тужиле указује да су разлози другостепене пресуде нејасни и противуречни утврђеном чињеничном стању и стању у списима, због чега се побијана пресуда није могла са сигурношћу испитати.

Наиме, из садржине одредби члана 7. ст. 1. и 2, члана 8, члана 220. и члана 223. ЗПП којима је уређен институт терета доказивања, произилази да је парнична странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива

свој захтев или којима оспорава наводе и доказне предлоге противника, што значи да странка треба да изнесе оне чињенице које су неопходне за успех њеног захтева. Када суд на основу оцене изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице закључује применом правила о терету доказивања, која као и сваки институт процесног права подлеже одређеним правилима која уређују у којој ситуацији и на коме лежи терет доказивања. Одредбом члана 223. ст. 1. и 2. ЗПП, је прописано да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице битне за настанак или остваривања права или услед које је право престало да постоји. То значи да оне чињенице на којима се одређено право заснива треба да докаже странка која се на то право позива, а чињенице које искључују настанак тог права треба да докаже она странка која то право оспорава.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је нејасан закључак другостепеног суда да тужилца није предложила доказе из којих би се могао утврдити основаност њеног захтева. Ово из разлога што из садржине списка и образложења првостепене пресуде, произилази да је суд на предлог тужилце одредио вештачење, али да кривицом туженог послодавца, односно његовим неажурним вођењем књиговодствене документације то вештачење није спроведено. У таквој процесној ситуацији, по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на напред наведене процесне одредбе којима се уређује правило о терету доказивања, штетне последице таквог понашања туженог, не може сносити тужилца која је као странка у овом поступку, сагласно тим одредбама, изнела оне чињенице које су неопходне за успех њеног захтева и предложила доказе којима се оне доказују.

У поновном поступку, другостепени суд ће отклонити наведену повреду поступка и правилном применом процесног и материјалног права поново одлучити о жалби туженог.

Из наведених разлога, применом члана 406. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**